

THE USUAL P&G STORY

Ferdinando Frega — Nando the Scribe



ANG KARANIWANG KUWENTO NG P&G

THE P&G SAGA · 05

Ang karaniwang kuwento. Mga lalaki. Hindi handa. Magulo. Kumbinsidong ang “may darating na babae” ay iyon lang talaga ang ibig sabihin — at wala nang iba.

Malinaw ang telegrama: isang babae. Hindi anghel. Hindi si Juliana. Hindi ang Gillette.

Inihanda nila ang lahat. Pagkain. Inumin. Pati ang kusinerong Pilipino. Pero walang naghanda ng sarili. Walang nag-isip sa tanging bagay na mahalaga kapag pumasok ang isang babae: ang maging karapat-dapat sa silid.

Pumasok siya. Kalmadong ngiti. Matatag na hakbang.

“Hi sa inyong lahat. Ako si Juliana. Portuges. Simula Hulyo 1, lilipat na ako rito. Gusto kong makilala ang mga kasamahan ko bago magsimula — at maunawaan kung ano ang naghihintay sa akin.”

Katahimikan. Pinagmamasdan siya ng mga lalaki gaya ng pagtingin sa isang solar eclipse — alam mong hindi dapat, pero hindi mo mapigilan.

“Mawalang-galang na — saang departamento ka galing?”

“Kami ang nag-uugnay sa mga ahensiya ng advertising. Kami ang nagbabayad para sa mga slogan. Kami ang nagdadala ng mga ideya.”

“Para sa aling mga kompanya?”

Katahimikan. Walang sumagot.

Ang pinakamaingay sa silid — laging ang pinakamaingay — ay yumuko pasulong.

“At ikaw? Saang departamento ka itinalaga?”

Ngumiti siya.

“Ang akin ay nasa pinakataas. Katabi mismo ni Lolo Camp. Malapit kay Mr. J.”

“Nasa... espirituwal na dibisyon ka ba ng kompanya?”

“Sa isang paraan. Pero hindi ako madre. Nangangaral ako gaya nila — bilyon-bilyon lang ang ginagamit ko.”

Nagkatinginan ang mga lalaki. May bumulong:

“Sino ka ba talaga, putang ina?”

Lumapit siya sa apoy. Tiningnan ito gaya ng pagtingin sa isang bagay na totoo. Pagkatapos ay humarap.

“Ako ang bagong CEO ng Gillette. Pagkalipas ng 130 taon. At bukas ng umaga, hihilingin kong pumasok kayo sa opisina nang ahit na ahit, kung hindi ninyo mamasamain. Bahagi ng negosyo ang imahe. At ngayon... babae ang Gillette.”

Nando the Scribe